

Gillend gek

Alleen bezig zijn met het universitaire wereldje, dat was te beperkt. Henneman had verschillende baantjes. Van secretaresse tot barkeeper in de kroeg. Daarnaast schreef ze voor allerlei maand- en weekbladen en zette met studenten eigen produkties op.

Het einde van haar studie kwam in zicht. "De arbeidsmarkt was heel slecht voor historici. Veel studiegenoten gingen het onderwijs in. Vroeger leek me dat wel wat, lesgeven. Ik heb tijdens een stage ook voor de klas gestaan. Toen dacht ik 'Dit is mijn voorland niet'. Ik zou gillend gek worden. Het is een 'dead-end job'. Ik wil niet jaar in jaar uit in een vast ritme zitten. Daar ben ik te onrustig voor. Ik hou niet van voorspelbaarheid in het leven. En als ik het vak onder de knie zou hebben, zou ik liever met de leermiddelen bezig zijn. Dus zelf geschiedenisboekjes schrijven in plaats van het vak doceren."

Henneman studeerde op haar 26ste af op een onderzoek over het verband tussen industrialisatie en maatschappelijk werk in de jaren vijftig. Een maand was ze werkloos.

Vervolgens kreeg ze een baan bij de Vrouwenbond FNV als eindredacteur, voorlichter en beleidsmedewerker. Binnen een jaar ging ze bij de FNV zelf aan de slag.

"Voor het vrouwensecretariaat van de FNV. Maar ook daar deed ik journalistiek werk omdat ik eindredacteur van een kaderblad was. Die journalistieke kant van mijn baan vond ik erg leuk."

In haar vrije tijd was ze ook redactrice bij het 'Jaarboek voor Vrouwengeschiedenis'. "Zo was ik toch met mijn vak bezig." Maar die combinatie viel haar zwaar. "Bij de vakbond richtte ik mij op allerlei maatschappelijke vraagstukken. En voor het 'Jaarboek' moest ik natuurlijk mijn vak bijhouden. Dat kost veel tijd. Omdat er nauwelijks een verband tussen beide werkzaamheden zat, moest ik steeds een draai van honderdtachtig graden maken. Dat is moeilijk. Ik hield het niet vol. Ten slotte

hakte ik de knoop door en heb ik de geschiedenis vaarwel gezegd. Je kunt immers niet op twee paarden wedden. Mijn prioriteit ging uit naar de vakbond."

Maar bij de vakbond, waar Henneman ruim drie jaar werkte, was ze niet altijd zeker van haar baan. "Telkens moest er weer geld uit een potje worden getoverd om mij te betalen." Toen Henneman, inmiddels 30 jaar, in de krant een vacature voor de functie van economisch bureauredacteur bij het NOS-Journaal zag staan, besloot ze te solliciteren. Met succes. "Ik kende het klappen van de journalistieke zweep. Maar het was aanvankelijk wel even wennen bij het Journaal. Ik was gewend over de nieuwsontwikkelingen binnen de vakbeweging te schrijven. Over achtergronden en vraagstukken. Dat waren degelijke lange stukken. Nu moest ik me met het nieuws van de dag bezighouden. En dat nieuws samenvatten op een of twee A4-tjes. Dat is trouwens erg verslavend hoor", lacht ze.

Plat seksisme

Op de economie-redactie was ze de eerste vrouw. "Het gebeurde weleens dat ik de telefoon opnam met 'NOS-Journaal, Henneman', en er gezegd werd: 'Mag ik een redacteur spreken?' Dachten ze dat ik de secretaresse was. Maar dat platte seksisme leren ze wel af als ze mij aan de lijn krijgen", verklaart ze kordaat.

En sinds een aantal jaren is Henneman een bekend gezicht op de buis. Als politiek verslaggeefster in Den Haag interviewt zij menig politicus voor het NOS-Journaal. "Ik heb geen seconde spijt gehad van mijn keuze voor parlementaire verslaggeving. Je komt in aanraking met departementen, kamerleden en allerlei organisaties die aan het lobbyen zijn. Je ziet de macht en de onmacht. In Den Haag worden voorwaarden gecreëerd die van invloed zijn op het leven van veel mensen. Macro-vraagstukken die een microbetekenis